

Arrest

nr. 258 131 van 13 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 maart 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 maart 2019 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn nicht met de Nederlandse nationaliteit. Op 4 april 2019 beslist de burgemeester van Wijnegem tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 14 november 2019 met nummer 228 793 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

1.2. Op 11 september 2020 dient verzoeker een tweede aanvraag in een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn nicht met de Nederlandse nationaliteit. De

gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie beslist op 11 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die gezamenlijk in de vorm van een bijlage 20 aan verzoeker ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.09.2021 werd ingediend door:

Naam: [B.A.]

Voorna(a)m(en): [F.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 11.09.2021 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde nichtje, zijnde [E.A.C.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...' "

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Echter, de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werd niet afdoende aangetoond. Immers, ter staving van de aangehaalde verwantschap werden uittreksels van Marokkaanse geboorteakten voorgelegd, met name:

- 'extrait d'acte de naissance' n° 818 dd. 06.03.2019 op naam van [M.B.]*
- 'extrait d'acte de naissance' n° 474 dd. 06.03.2019 op naam van [F.B.]*
- 'Certificat de parenté van de gemeente M'Hayer' met n° 119/2019 dd. 07.03.2019*

Artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend, en dit zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Echter, gezien Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976), moeten van de documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel worden voorgelegd.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen, kunnen de voorgelegde uittreksels niet worden aanvaard als afdoende bewijs van de aangehaalde verwantschap.

Louter op basis van de voorgelegde documenten werd de aangehaalde bloed- of aanverwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende aangetoond.

Bijgevolg kan betrokkene geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van de artikelen 27 en 30 van de wet van 19 juli 2004 houdende het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 44 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Eerste onderdeel,

Artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 (hierna verblijfsbesluit) stelt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren. "

Volgens artikel 58 van het verblijfsbesluit is dit artikel eveneens van toepassing op andere familieleden van een burger van de Unie. Immers:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. " De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag."

Artikel 58 verblijfsbesluit maakt alle bepalingen van Hoofdstuk I over de 'klassieke' familieleden van een Unieburger (met uitzondering van artikel 45 verblijfsbesluit) derhalve van toepassing op de 'andere' familieleden.

Artikel 27 wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna WIPR) stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend, en dit zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens de wet toepasselijk recht.

Artikel 30 WIPR stelt:

"§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd."

Artikel 44 verblijfsbesluit beschrijft dus dat de verwantschap door middel van officiële documenten kan gebeuren overeenkomstig artikel 30, en indien dit niet mogelijk is ook rekening kan gehouden worden met andere geldige bewijzen die in dat verband worden voorgelegd.

Uit hogervermelde artikels blijkt dus dat de aanvrager "elk bewijs" kan voorleggen van de verwantschapsband met zijn familielid in België. Verwerende partij kan niet eisen dat deze band systematisch bewezen wordt door een letterlijk afschrift van de gelegaliseerde originele akte van de burgerlijke stand, aangezien het leveren van een dergelijk bewijs een disproportionele hindernis zou vormen bij de uitoefening van het recht op een familieleven. Het is enkel in gevallen waarbij de twijfel gerechtvaardigd is, dat verwerende partij eventueel bijkomende documenten kan eisen.

Het is uiteraard ook zo dat thans Marokkaanse aktes niet meer gelegaliseerd hoeven te worden, maar dat deze enkel voorzien dienen te zijn van een apostille, zoals bepaald in het Verdrag van Den Haag van 5 oktober 1961.

Het is derhalve niet correct dat documenten van de Marokkaanse autoriteiten een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel moet worden voorgelegd.

Verwerende partij voegt een voorwaarde toe, en hindert op disproportionele wijze de uitoefening van het recht op een familieleven.

Tweede onderdeel,

Bij de eerste aanvraag werden dezelfde documenten van verwantschap neergelegd. De verwantschap werd blijkbaar voldoende aangetoond, want er werd d.d. 19.03.19 een bijlage 19ter afgeleverd.

Bij de tweede (huidige) aanvraag werden dezelfde documenten opnieuw afgegeven. Wederom werd een bijlage 19ter afgegeven omdat de verwantschap werd aangetoond.

Artikel 52 verblijfsbesluit stelt nochtans:

"Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijf kaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. (...)

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter."

Artikel 52 verblijfsbesluit is duidelijk en stelt dat van zodra verzoeker zijn familieband heeft bewezen, het gemeentebestuur verzoeker in het bezit dient te stellen van een bijlage 19ter. Dit gebeurde in casu ook twee keer.

Er zou een bijlage 19quinquies afgegeven moeten worden, indien de verwantschap niet was aangetoond. Dit gebeurde niet. Verzoeker bleef dan ook in het ongewisse over het eventueel aanvullen van zijn aanvraag in het kader van de verwantschap.

Verzoeker meent derhalve dat het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht, en de zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden, net als artikel 25 van het verblijfsbesluit.

Derde onderdeel.

Verzoeker wenst ten slotte nog te wijzen op het feit dat er wel meer slordigheden terug te vinden zijn in de bestreden beslissing, en het administratief dossier.

De beslissing werd immers genomen d.d. 11.02.21. Toch zou de betekening reeds gebeurd zijn aan verzoeker d.d. 16.01.21 (nota bene een zaterdag, en dan zijn de gemeentelijke instanties van Wijnegem blijkbaar gesloten).

Dit betreft waarschijnlijk een materiële vergissing, en wordt er 16.02.21 bedoeld, aangezien het bevel verwijst naar 17.03.21 als laatste dag. Toch zorgt dit ontegensprekelijk voor onduidelijkheden ten opzichte van verzoeker.

Ook voordien vonden er bepaalde onzorgvuldigheden plaats. Verzoeker kreeg immers een bijlage 35 bij zijn eerdere beroep tegen de eerste bijlage 20.

In dit kader kan duidelijk gesteld worden dat de hele procedure vol zit en zat met onzorgvuldige handelingen. Verzoeker kon alvast niet weten dat de verwantschap niet aangetoond zou zijn, moest dat in casu al werkelijk het geval zijn.”

2.2. Met verwijzing naar de door hem aangehaalde wettelijke bepalingen betoogt verzoeker dat hij wel degelijk, met de uittreksels van de Marokkaanse geboorteaktes voorzien van een apostille, een afdoende bewijs van de verwantschap met de referentiepersoon heeft neergelegd. Hij stelt het niet eens te zijn met de visie van verweerder en stelt dat het vereisen van een letterlijk afschrift van de gelegaliseerde originele akte van de burgerlijke stand *“een disproportionele hindernis zou vormen bij de uitoefening van het recht op een familieleven”*. Verzoeker betoogt dat verweerder op deze wijze een voorwaarde toevoegt aan de wet. Hij wijst er verder op dat hij exact dezelfde stukken heeft voorgelegd als bij zijn eerdere aanvraag.

Verzoeker diende op 11 september 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn nicht met de Nederlandse nationaliteit en overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, dat ressorteert onder hoofdstuk I/I van *“Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”* luidt als volgt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, dat ressorteert onder hoofdstuk I van *“Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”*, bepaalt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40 bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.” (eigen onderlijning)

Artikel 30 van het WIPR bepaalt:

“Art. 30. § 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.”

Hieruit volgt dat een buitenlandse geboorteakte, opdat deze rechtsgeldig kan worden voorgelegd, dient te worden gelegaliseerd. Indien geen gelegaliseerde buitenlandse authentieke akte wordt voorgelegd, wordt deze niet op ontvankelijke wijze voorgelegd en wordt de inhoud ervan ook niet verder beoordeeld

door de overheid. Artikel 30 van het WIPR laat daarnaast toe dat de buitenlandse akte in zijn geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift wordt voorgelegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag van 11 september 2020 uittreksels voegde van de geboorteaktes van zichzelf, van zijn zus en van zijn nichtje (de referentiepersoon), de dochter van zijn zus.

Verzoeker wijst er in dit verband in het middel terecht op dat het Verdrag tot afschaffing van het vereiste van legalisatie van buitenlandse openbare akten van Den Haag van 5 oktober 1961 (het apostille-verdrag) bepaalt dat de verdragsluitende staten de vereiste van legalisatie hebben afgeschaft en vervangen door een vereenvoudigde vorm een legalisatie, met name de apostille. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel voor verzoeker als voor zijn zus een uittreksel van de Marokkaanse geboorteakte met apostille werd voorgelegd. Voor de referentiepersoon werd een Nederlandse geboorteakte voorgelegd. Over dit laatste stuk zijn geen motieven opgenomen in de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de voorgelegde Marokkaanse geboorteaktes niet de nodige legalisatie zouden bevatten, noch dat verweerder de authenticiteit van de voorgelegde uittreksels uit het geboorteregister betwist of de inhoud van deze akten in vraag stelt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom de voorgelegde uittreksels van de geboorteaktes niet volstaan in het licht van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 30 van het WIPR.

Verweerder heeft slechts aangegeven dat *“gezien Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09 1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd 08.09.1976), [...] van de documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel [moeten] worden voorgelegd.”* Volgens verweerder dient *“een volledige kopie van de nodige geboorteakten”* te worden voorgelegd.

Verweerder laat evenwel na te duiden op basis van welke precieze reglementaire bepaling hij tot dit besluit meent te kunnen komen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het enkele feit dat Marokko geen partij is bij de Overeenkomst van Wenen van 8 september 1976 betreffende de afgifte van meertalige uittreksels uit akten van de burgerlijke stand niet impliceert dat dit land geen uittreksels uit de eigen geboorteregisters zou kunnen afgeven. Voormelde overeenkomst voorziet in een akkoord tussen bepaalde landen om uittreksels uit het geboorte-, huwelijks- en overlijdensregister volgens een duidelijk omschreven model op te stellen en bepaalt dat de meertalige uittreksels, die volgens het voorziene model zijn opgesteld, door de overeenkomstsluitende staten zonder legalisatie of overeenkomstige formaliteit dienen te worden aanvaard. Dit verdrag laat de mogelijkheid voor andere landen om hun onderdanen in het bezit te stellen van uittreksels uit de registers die zij bijhouden onverlet. Het gegeven dat Marokko geen partij is bij voormelde Overeenkomst van Wenen van 8 september 1976 houdt op zich dan ook geenszins in dat gelegaliseerde of van een apostille voorziene uittreksels uit het Marokkaanse geboorteregister in België niet rechtsgeldig zouden kunnen worden aangewend door een Marokkaans staatsburger om de afstamming te bewijzen. Verweerder lijkt dit in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden trouwens te bevestigen aangezien hij erop wijst dat, overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, een buitenlandse authentieke akte in België moet worden erkend, zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het volgens het WIPR toepasselijk recht.

Het feit dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij niet in de mogelijkheid is om *“een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen”* laat ook niet toe te begrijpen waarom de aangebrachte uittreksels uit het Marokkaanse geboorteregister niet volstaan om de afstammingsband van verzoeker met de referentiepersoon aan te tonen.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Aangezien een onderdeel van het middel leidt tot de vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing, dienen de andere tegen deze beslissing ontwikkelde grieven niet te worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt onder meer het volgende:

“Vooreerst wil verzoeker opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.”

Verzoekers kritiek kan worden gevolgd.

Daar de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat verzoekers verblijfsaanvraag nog in onderzoek is en hij tijdens dit onderzoek legaal in het Rijk kan verblijven, dient ook te worden vastgesteld dat niet kan worden besloten dat het *“legaal verblijf in België is verstrekt”* en moet worden geconcludeerd dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 februari 2021 bijgevolg door een gebrek is aangetast, waardoor deze eveneens moet worden vernietigd. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat evenzeer moet worden overgegaan tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS